

ВУК СТЕФАНОВИЋ КАРАЏИЋ

**Хладног новембарског дана, једног,
неке давне 1787. године, једне,
угледаше свет, новорођеног дечака, једног,
очи бисерне, невине и чедне.**

**Кажу да су,
због злих времена, вештица и духова,
који су тада били,
сву претходну, мајчину децу,
на њихов вечни починак испратили.**

**Зато свога сина, новорођенога,
назваше по страшној звери, која сеје страх, тишину и мук,
да га скрију и заштите од „чувених бабарога“,
родитељи дадоше му, “страшно“ име ВУК.**

**И, гле чуда, испуни своју намену „страшне звери“ име,
али, када га изговарамо, нема страха, тишине и мука,
већ, гласно и јасно, нам се буди понос, и одзвања име,
име нашег КАРАЏИЋА ВУКА!**

**То је име нашег највећег реформатора правописа,
историчара, борца и творца наше културе и књижевности.**

**То је име човека који је из својих сакупљаних списа,
изградио језик нашега народа, прави језик уметности**

„ свако слово – доби свој глас“!

Језик земље и народа, коју краси понос и част!

Због Вука нам, свако дете, човек, птица па и пас,

чувену АЗБУКУ,

изрецитују за тили час.

Хвала ти, ВУЧЕ!

Хвала ти, што си био ту, истрајан, упоран и храбар!

**Што си се борио да твој народ добије праву улогу на животној
бини!**

Јер Србија није шака пшенице, која стане у један амбар,

Показао си нам, доказао и научио, шта је љубав према отаџбини!

Хвала ти, што си део нас, део и сведок историје наше,

показао нам ко смо и, шта смо и где нам је место.

**Да страх не постоји и да ћемо поносно бранити оно што је наше,
нашу земљу, народ, културу, језик, и где наше сунце најтоплије
греје!**

Хвала ти,

што је као правило нашег језика, наших живота,

остало записано:

„Пиши као што говориш, читај како је написано!“

Хвала ти, што си волео своју земљу, свој народ,

ваздух који си уздисао, планине њене,

што си се борио и жртвовао за њу и њен и свој народ..

за сваку реку, човека, дете, наше сунце, све пределе њене.

**Хвала ти, што си, као сведок и стваралац наше историје,
живот посветио вечитој борби, увек са вољом, снагом, и вером у
њој стајао,
борио се и веровао у језик, културу, будућа поколења Србије,
поносно, никада поклекнуо, и никада се, због тога, ниси покајао!**

**Хвала ти, ВУЧЕ,
Што си показао нашу земљу, целоме свету, и што можемо,
да станемо испред свакога и свих,
и, да смо Срби, кажемо,
храбро, високо глава подигнутих!**

**Да смо народ који има свога ВУКА,
кога цела Србија слави и прославља, наше Азбуке творца,
градитеља историје, културе и уметности,
који нам је показао пут и начин живота правог борца.**

**Хвала ти, ВУЧЕ,
за уливени понос, снагу и храброст,
хвала ти, за љубав према земљи, народу и језику нашем,
што ћемо твојом стазом ићи у светлију будућност,
веровати у чуда, боље сутра и развоју нашем!**

Димитрије Парлић, V/2